

UTAK TALÁLKOZNAK

A minap megmutattam egy barátomnak ezt a képet, ami a nappalim falán lóg, méltó környezetben, és amit a mester saját kezűleg „szögelt fel oda”. Az illetőt lenyűgözte a festmény. Nagyon örültem, mert Ő ugyanazt érezte benne, mint én, amikor először megláttam, pedig akkor még csak fotóról ismertem. De, ha látná valaki az eredetét....

Nos, amikor először megláttam, nem túlzok egy picit sem, szinte elakadt a lélegzetem az impozáns, gyönyörű „pasztellos” színvilágú, 70x100-as alkotás láttán, egyszerűen nem hittem a szememnek, hogy lehet ez ilyen szép. És azóta sem tudok betelni vele. Ez a festmény, ha jól tudom, még a művész korai alkotásai közül való, de olyan erőteljes, annyira megérett művészi eszközökkel dolgozik, hogy akár egy egész életmű egyik csúcsaként is tekinthetünk rá, ha abszolút laikusként szabad egyáltalán minősítenem.

Mit is jelent nekem ez a kép? Szinte mindent! Jelenti a számtalan magányos hétvégi hosszú-hosszú barangolásaim egyik valóságos helyszínét... Jelenti a szűk völgyből gyors „homokfolyóként” tovasuhanó utat, ami egy sejtelmes kanyarban oldódik fel, és tűnik el végleg a szem elől, csábítva, hogy engedjünk a sodrásnak, szaladjunk el rajta, fedezzük fel az ismeretlen világot, a „Terra incognitát”. Új kalandok, új felfedezések, új ismerősök, sok-sok öröm, de talán szenvedés is vár ránk a kanyaron túl, a jövő. A völgy az „otthonomat” jelenti, a békés, megnyugtató jelent, ami óvólag vesz körbe, a kép egyik centrumában egy gyönyörű csokorral, a most fehéren, pár hónap múlva majd vörösen „izzó” galagonyabokorral, ami ugyanolyan erővel vonzza a tekintetet, mint a távoli kanyar. Ha „kinézek az ablakon” igazi eget látok, igazi-igazi tavaszi eget, valódi felhőkkel, ami végleg kinyitja a képet, és arra késztet, ha már kellő lendületet nyertünk, emelkedjünk el a talajtól, a simogatóan összehajló fák és bokrok közül, fel-fel, egyre magasabbra, előbb a domb tetejére, majd tovább a felhőig. Fel-fel, míg csak egy hatalmas, zöld foltokkal tarkított, víztiszta kék gömbként nem láthatjuk a „kietlen” világegyetem leggyönyörűbb bolygóját, amit végleg „megfertőzött” az élet...

Egy „őstehetség” rövid idő alatt utat tört magának a magaslatokra, és szárnyal, mint a madár...

Szegedi József